

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Krønikens Dyrkning

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 333. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1816_297_12-txt-shoot-idm517.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Uden da nu at tale noget andet Folk for nær, eller paa mindste Maade smigre det jeg selv tilhører, tør jeg vel sige, at, i det mindste saavidt man i Frastand kan skielne, er der ingensteds lysere Udsigter til en grundig Dyrkning af Historien end i Dannemark, skiøndt jeg maa tilføie, at de ere saare langt fra at være saa lyse, som det sig burde, og at vi slet ingen Tak fortjene, fordi vi ei aldeles have underkuet den historiske Aand, der saa øiensynlig er Betingelsen for al livlig Rørelse hos os. Ikke for at smigre mit Fædreneland for hvis store Brøst jeg ligesaalidt er blind som for mine egne, hvis Mangel paa Kraft og Liv, som paa levende Christendom, 334ingen Samtidig vel har dybere følt, eller høiere beklaget og strængere bedømt, ikke derfor besang jeg saa tit den livsalige Aand der omsvæver Fædrenes Grav, eller tolkede det lyse Haab der for mit Øie blaalig luede paa dem, men kun fordi det just er Skjaldene i Aanden baaret at synge hvad de see, fordi den Søn har intet Hjerter, som ei, naar stolte Frænder, der hovmode sig af deres Bjelker, haanlig spyttede ad Skiæven i hans Moders Øie, som ei da begeistres høiere af hendes Dyder, og nænner mindre at opregne hendes Lyder, og endelig fordi jeg føler, at kan Fædrenes Priis, Naadens Ihukommelse, under hvis Vinger Bøgelunden fordum frededes, maiedes og giennemtonedes saa liflig, kan dette, og Kiærminde-Luen som vinker til Fædrenes Arv, som varsler om dyrebar Dressel, ikke bevæge Dannemarks Hjerter til Bod og Bedring, da er det forbi, da har der kun været et Dannemark til, da gjør Aanden sig Vinger at flyve herfra, Gud veed, hvorhen, men tager dog med sig min Sang og mit Haab, thi Sangen er Sandhed om Fædrenes Aand og mit Haab skal opfyldes i dem, der kiærlig tilegne sig Aanden som skabde de Blomster og Blus der fængsle mit Øie og binde mit Hjerter til Fædrenes Minde og Danernes Mark, den Aand som og skabde mit Syn, min Sang og mit Haab i den 335Draabe af Fædrenes Blod der opløder mit Hjerter. Længe nok maae da *Normænd* som jeg veed de gjør, med mange Andre mene, at jeg henrives af kiødelig Hengivenhed til det Fædreneland, der dog visselig ikke har smigret mit Kiød og Blod, længe nok maae halve Christne mene, at jeg kan være Christen, og dog blændes saa af verdslig Tant at jeg vil lukke de Øren der alt lyttede, for min Prædikens Røst, ved Smiger for mine nærmeste Frænder, og Fornærmelser imod de fjernere! Værst for dem selv, at de ikke bedre forstaae mig, værst for dem selv at de ikke bedre veed hvad en Christen kan gjøre, værst for dem selv om de ere stolte nok til at vende sig fra Evangelium naar det forkyndes ved en Mund, der straffer deres Stolthed, værst for dem selv, om de forbittres ved Dannemarks Priis, forhaane Dannemarks Aand, og elendige selv, tør spotte vor Afmagt, om de som Ukrud opluge i Sprog og i Hjerter Mindesmærkerne om vort kiærlige Samfund, de gjøre os ingen Skade, vi som ere vante til at bære Folkenes Spot og Forhaanelse, men de løfte da Avindskjold mod Kiærligheds og Sandheds Aand, Avindskjold *mod Historien* i alle Maader, og det vil falde dem tungt med deres Fødder af Jern og Leer at stampe mod Braadden.